

Sygn. akt **III AUa 622/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marta Sawińska

Sędziowie: Dorota Goss-Kokot

Renata Pohl

Protokolant: Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2021 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **Szpitala (...) sp. z o. o. w Z. (poprzednio: (...)Szpital (...) w Z.) i K. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o ustalenie nieistnienia ubezpieczenia społecznego

na skutek apelacji Szpitala (...) sp. z o.o. w Z. i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 20 marca 2019 r. sygn. akt IV U 1057/17

1. oddała apelację Szpitala (...) sp. z o.o. w Z.;
2. oddała apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.;
3. nie obciąża odwołującego kosztami zastępstwa procesowego pozwanego organu rentowego w instancji odwoławczej.

Renata Pohl	Marta Sawińska	Dorota Goss-Kokot
-------------	----------------	-------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 grudnia 2016r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. stwierdził, że **K. B.** podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik z tytułu zatrudnienia u płatnika składek – Szpitala (...) w Z. (aktualnie (...) Szpital (...) Sp. z o. o.) w okresie od 01.01.2010r. do 31.08.2011r., a przychód uzyskany w ramach zawartych z płatnikiem składek umów, nazwanych „umową o zarządzanie oddziałem”, „umową o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne” i „umową zlecenie”, stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) oraz ubezpieczenia zdrowotne.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. stwierdził również, że przychód uzyskany przez K. B. w okresie od 01.09.2011r. do 31.12.2014r. w ramach zawartych z płatnikiem składek umów, nazwanych „umową o zarządzanie oddziałem” i „umową o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne” stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) oraz ubezpieczenia zdrowotne z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek.

Odwołanie od tej decyzji wnieśli ubezpieczona **K. B.** oraz **płatnik składek – aktualnie (...) Szpital (...) Sp. z o. o. w Z.**, wnosząc o zmianę decyzji i ustalenie, że „ubezpieczona” z tytułów i w okresach wskazanych w decyzji nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym jako pracownik z tytułu zatrudnienia u płatnika składek, ewentualnie o zarządzenie zwrotu akt sprawy do uzupełnienia przez organ rentowy, jak również o zasądzenie od pozwanego na rzecz odwołujących kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołujący zarzucili, iż zaskarżona decyzja dotknięta jest licznymi wadami w zakresie przeprowadzonego postępowania, ustaleń, jak i interpretacji prawnych. Odwołujący zarzucili, że w okresie objętym zaskarżoną decyzją, sposób wykonywania przez K. B. umów o zarządzanie oddziałem, o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne i umowy zlecenia oraz ich treść – nie świadczą o istnieniu pomiędzy stronami stosunku pracy. Podnieśli, że zatrudnienie odwołującej miało charakter cywilnoprawny.

W odpowiedzi na odwołania pozwany organ rentowy wniósł o ich oddalenie i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu decyzji. Pozwany podkreślił, że utworzenie przez płatnika składek stanowiska kierownika oddziału, odpowiadało w rzeczywistości stanowisku ordynatora. Zdaniem organu pozwanego, sporne umowy były realizowane w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p.

Sąd Okręgowy – Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. **wyrokiem** z dnia 20 marca 2019 roku (sygn. akt: IV U 1057/17):

I. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 02.12.2016r. Znak (...) w ten sposób, że ustalił, że K. B. w okresie od 01.01.2010r. do 31.08.2011r. nie podlegała ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik z tytułu zatrudnienia w Szpitalu (...) w (...) Sp. z o.o. (poprzednio: (...) Szpital (...) w (...) Sp. z o. o.; poprzednio: Szpital (...) w Z.);

II. zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego Szpitala (...) w (...) Sp. z o. o. kwotę 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Następnie wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2019 roku (sygn. akt: IV U 1057/17) uzupełnił pkt I wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 20 marca 2019r. sygn. akt IVU 1057/17 w ten sposób, że po dotychczasowej treści pkt I wyroku dodał: „oraz ustala, że K. B. w dniu 31.12.2014r. nie podlegała ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik z tytułu zatrudnienia w Szpitalu (...) w (...) Sp. z o.o. (poprzednio: (...) Szpital (...) w (...) Sp. z o. o.; poprzednio: Szpital (...) w Z.) a w pozostałym zakresie odwołania oddala”.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia i rozważania.

Szpital (...) w Z. (obecnie (...)Szpital (...) w (...) Sp. z o. o.) pozostawał samodzielnym zakładem posiadającym osobowość prawną na podstawie wpisu do rejestru samodzielných publicznych zakładów opieki zdrowotnej, prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze.

Odwołująca K. B. w okresie od 02.09.2002r. do 28.12.2009r. pełniła obowiązki Ordynatora Oddziału (...)– na podstawie umowy o pracę zawartej z płatnikiem składek.

Odwołująca K. B., w okresie od 01.09.2011r. do 30.12.2014r., w ramach zawartych umów o pracę ze Szpitalem (...) w Z. pełniła obowiązki Zastępcy Dyrektora ds. lecznictwa.

W dniu 29.12.2009r. Szpital (...) w Z. zawarł z ubezpieczoną K. B. „umowę o zarządzanie oddziałem” na czas od 29.12.2009r. do 31.12.2012r., powierzając odwołującej obowiązki Kierownika Oddziału (...)

Ubezpieczona K. B. zawarła z odwołującym kolejną „umowę o zarządzanie oddziałem”, której przedmiotem było pełnienie obowiązków Kierownika Oddziału, na okres od 01.01.2013r. do 30.11.2016r.

Kolejną umową nazwaną „umową o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne”, polegającej na ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia pacjentów na Oddziale (...) strony zawarły na okres od 29.12.2009r. do 31.12.2012r.

Pomiędzy stronami zawarta została „umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne” na Oddziale, w okresie od 01.12.2012r. do 30.11.2016r.

Odwołująca K. B. zawarła z odwołującym Szpitalem trzy umowy nazwane „umowami o zarządzanie oddziałem”. Od dnia 02.08.2011r. sporne umowy odwołująca zawarła jako osoba prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą – Praktyka (...) w zakresie chorób dziecięcych. Z umów zawartych pomiędzy stronami „o zarządzanie oddziałem” wynika, że płatnik składek zapłaci odwołującej K. B. kwotę 1.000 zł miesięcznie za wykonanie zadań Kierownika Oddziału (...)

Z tytułu zawartych „umów o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne”, których przedmiotem było udzielanie świadczeń zdrowotnych (również w stanach nadzwyczajnych) odwołująca otrzymywała wynagrodzenie, na które składało się: procent kwoty uzyskanej miesięcznie z wykonania kontraktu zawartego z Narodowym Funduszem Zdrowia z zakresu pediatrii oraz według stawek za dyżury zwykłe i świąteczne.

Wynagrodzenie miesięczne, które otrzymywała odwołująca K. B. z tytułu zawartych umów „o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne” było sumą wynagrodzenia w wysokości procentu kwoty uzyskanej miesięcznie z wykonania kontraktu z NFZ oraz wynagrodzenia za godziny pełnionych dyżurów. Od przychodów uzyskanych przez odwołującą K. B. z tytułu w/w umów, płatnik składek nie naliczał składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

Przed zawarciem „umowy o zarządzanie oddziałem” od 29.12.2009r. oraz „umowy o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne” od 29.12.2009r., odwołująca K. B. była związana z płatnikiem stosunkiem pracy, od 02.09.2002r. do 28.12.2009r. Pełnomocnik odwołującego Szpitala nie kwestionował również, na żadnym etapie postępowania odwoławczego przed Sądem, że odwołująca w okresie od 01.09.2011r. do 30.12.2014r. świadczyła pracę na rzecz Szpitala (...)w Z. na podstawie umowy o pracę jako Zastępca Dyrektora do Spraw (...).

W okresie objętym sporem, odwołujący Szpital (...) w Z. dysponował 22 oddziałami, przy czym 3 oddziały były kierowane przez ordynatorów zatrudnionych na umowy o pracę. Pozostałe oddziały, w tym Oddział (...), były kierowane przez kierowników oddziałów, zajmujących stanowiska na podstawie umów cywilnoprawnych.

W okresie zajmowania przez odwołującą stanowiska Kierownika Oddziału(...), do jej obowiązków należało planowanie, organizacja pracy oraz realizacja zadań wynikających z kontraktu z NFZ.

Odwołująca K. B. nie miała wpływu na dobór pielęgniarek, jak i lekarzy zatrudnionych na oddziale. Lekarze rezydenci podlegali kierownikami specjalizacji. Odwołująca nie wydawała poleceń lekarzom w zakresie leczenia pacjentów. Lekarze świadczący usługi medyczne na Oddziale (...)mogli się ze sobą konsultować, ale żaden z lekarzy nie mógł zlecać drugiemu wykonywania czynności medycznych. W okresie zajmowania przez K. B. kierownika Oddziału (...) oraz w Poradni Oddziału, kierownicy oddziałów Szpitala w Z. poddawani byli ocenie w zakresie efektów ekonomicznych oddziałów. Obowiązywał ich plan finansowy w przedmiocie wykonania kontraktu z NFZ. Kierownicy oddziałów rozliczali się ze Szpitalem przez wystawianie rachunków za usługi medyczne w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, a od przychodu samodzielnie odprowadzali składki ubezpieczeniowe i podatki.

Odwołująca K. B. nie korzystała z urlopu wypoczynkowego, z funduszu świadczeń socjalnych, nie podpisywała list obecności. Na wypadek nieobecności odwołująca organizowała zastępstwo przez innego lekarza, któremu

uiszczała wynagrodzenie ustalone indywidualnie. Dyrektor Szpitala nie miał uprawnień do wydawania odwołującej, jako kierownikowi oddziału, wiążących poleceń służbowych. Obsadę oddziału zarządzanego przez odwołującą jako Kierownika Oddziału zapewniał w poszczególnych dniach zespół lekarzy kontraktowych.

W ramach umowy o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne, odwołująca K. B. sama ustalała czas i realizację zadań. Odwołująca sama zapewniała sobie odzież roboczą, opłacała szkolenia BHP, badania. Miała wykupione dodatkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej. Obowiązek ubezpieczenia wynikał bezpośrednio z kontraktu. W razie nieobecności odwołująca ustalała zastępstwo we własnym zakresie, nie wymagało to zgody dyrekcji. Czas świadczenia usług przez odwołującą nie był ewidencjonowany. Za świadczone usługi medyczne w ramach kontraktu odwołująca wystawiała rachunki, na których wskazywała sumę wynikającą z umowy cywilnoprawnej.

Objęcie stanowiska Kierownika Oddziału przez K. B. nie było poprzedzone przeprowadzeniem konkursu na zawarcie umowy. Ordynatorzy oddziałów Szpitala (...) w Z. byli zatrudniani na podstawie umów o pracę i byli podporządkowani służbowo zastępcy dyrektora ds. leczniczych. Wyłaniani byli w trybie konkursu. Odpowiadali za funkcjonowanie oddziałów pod względem medycznym nie ponosząc finansowej odpowiedzialności za przekroczenie wykonania budżetów. Ordynatorzy ustalali obsadę oddziałów, mieli wpływ na proces leczenia wszystkich chorych znajdujących się na oddziale. Za wykonaną pracę otrzymywali stałe wynagrodzenie. Zobowiązani byli do podpisywania list obecności, korzystali z urlopu wypoczynkowego określonego w Kodeksie Pracy.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał, iż odwołania częściowo okazały się uzasadnione.

Jak podnosił Sąd Okręgowy przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy pozwany organ rentowy zaskarżoną decyzją prawidłowo stwierdził, że K. B. w okresie od 01.01.2010r. do 31.08.2011r. i od 01.09.2011r. do 31.12.2014r. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik z tytułu zatrudnienia u płatnika składek – Szpitala (...) w Z., a przychód uzyskany w ramach zawartych z płatnikiem składek umów, nazwanych „umową o zarządzanie oddziałem” i „umową o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne”, stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Jak podnosił Sąd Okręgowy poza sporem jest, że w okresie od 01.09.2011r. do 30.12.2014r. oprócz umów cywilnoprawnych, odwołująca K. B. była związana z płatnikiem składek umową o pracę, na podstawie której pełniła obowiązki Dyrektora do spraw (...).

W tym okresie, w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie art. 8 ust 2a ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym za pracownika, w rozumieniu ustawy, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zważył, że odwołania dotyczące okresu od 01.09.2011r. do 30.12.2014r. podlegają oddaleniu (pkt. I wyroku).

Co do pozostałych okresów objętych sporem, to zgodnie z treścią art. 6 ust 1 ustawy z dnia 13.10.1999r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017r., poz. 1778 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Osoby te podlegają również obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu i wypadkowemu (art. 11 ust 1, art. 12 ust 1 ustawy systemowej).

Poza sporem jest, że w okresie od 01.01.2010r. do 31.08.2011r. i w dniu 31.12.2014r. odwołująca K. B. zawarła z płatnikiem składek „umowę o zarządzanie oddziałem” na podstawie której objęła stanowisko Kierownika Oddziału

(...) Na podstawie „umowy o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne” odwołująca K. B. zobowiązała się do udzielania świadczeń zdrowotnych polegających na ratowaniu, przywracaniu i poprawie stanu zdrowia pacjentów.

W przedmiotowej sprawie pozwany organ rentowy twierdził, że sposób wykonywania przez odwołującą umów „o zarządzanie oddziałem” i „o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne” świadczył o istnieniu pomiędzy stronami stosunku pracy, w kontekście art. 44a ust 5 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Pozwany organ rentowy wywodził, że utworzone przez odwołującą Szpital stanowiska kierowników oddziałów, były równorzędne stanowiskom ordynatorów, a utworzenie „sztucznej nazwy” tego stanowiska stanowiło o obejściu przepisów prawa. Pozwany wyjaśnił, że na podstawie zawartych umów o pracę i umów cywilnoprawnych osoby te wykonywały te same obowiązki, to jest obowiązki ordynatorów oddziałów i kierowników zakładów.

Rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd Okręgowy zważył, że wbrew twierdzeniom pozwanego organu rentowego, obowiązujące w okresie objętym sporem przepisy prawa, nie stanowiły o obowiązku zatrudnienia K. B. na podstawie umowy o pracę. Tym samym – nie było przeszkód prawnych do powierzenia odwołującej obowiązków, które wynikały z zawartych pomiędzy stronami umów.

W okresie do 30.06.2011r. obowiązywała ustawa z dnia 30.08.1991r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U.2007.14.89 j.t.).

Zgodnie z art. 35 tej ustawy, samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej mógł udzielać zamówienia na świadczenia zdrowotne zwane dalej "zamówieniem":

- 1) niepublicznemu zakładowi opieki zdrowotnej, w zakresie zadań określonych w statucie tego zakładu;
- 2) osobie wykonującej zawód medyczny w ramach indywidualnej praktyki lub indywidualnej specjalistycznej praktyki na zasadach określonych w odrębnych przepisach;
- 2a) grupowej praktyce lekarskiej i grupowej praktyce pielęgniarek, położnych prowadzącym działalność na zasadach określonych w przepisach odrębnych;
- 3) osobie legitymującej się nabyciem fachowych kwalifikacji do udzielania świadczeń zdrowotnych w określonym zakresie lub w określonej dziedzinie medycyny, która dysponuje lokalem oraz aparaturą i sprzętem medycznym, odpowiadającymi wymogom przewidzianym dla zakładów opieki zdrowotnej, oraz spełnia warunki określone w przepisach o działalności gospodarczej.

W ust. 2 ustawy wskazano, że podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, zwane dalej "przyjmującym zamówienie", przyjmując zamówienie zobowiązują się do wykonania zadań publicznego zakładu opieki zdrowotnej w zakresie udzielonego zamówienia i na zasadach określonych w umowie, a udzielający zamówienie do zapłacenia ze środków publicznych za wykonanie zamówienia. Przyjmujący zamówienie nie może wykonywać udzielonego zamówienia przez osobę trzecią, chyba że umowa o udzielenie zamówienia stanowi inaczej.

Umowy te - jak stanowił art. 35a ustawy - były zawierane na podstawie wyników konkursu ofert na udzielenie zamówienia przeprowadzonego według zasad określonych w rozporządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 13.07.1998 r. w sprawie umowy o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne (Dz. U. Nr 93, poz. 592), nie stosowało się do zamówień na świadczenia zdrowotne przepisów o zamówieniach publicznych (art. 35 ust. 3 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej).

Ponadto, wymieniona ustawa o zakładach opieki zdrowotnej w art. 44a ust. 1 stanowiła, że w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, z wyjątkiem publicznych zakładów opieki zdrowotnej utworzonych w celu określonym w art. 1 ust. 2 pkt 1, przeprowadza się konkurs na stanowisko:

- 1) kierownika zakładu, z wyjątkiem kierownika samodzielnego zakładu opieki

zdrowotnej;

2) zastępcy kierownika zakładu w zakładzie, w którym kierownik nie jest

lekarzem;

3) ordynatora;

3a) ordynatora - kierownika kliniki;

3b) ordynatora - kierownika oddziału klinicznego;

4) naczelnej pielęgniarki;

5) przełożonej pielęgniarek zakładu;

6) pielęgniarki oddziałowej.

Z kandydatem wybranym w drodze konkursu na stanowisko określone w ust. 1 pkt 2-6 kierownik publicznego zakładu opieki zdrowotnej nawiązuje stosunek pracy na podstawie umowy o pracę (ust. 5).

Natomiast obowiązującą od dnia 01.07.2011 r. ustawa z dnia 15.04.2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U.2011.112.654) w art. 49 ust. 1 w brzmieniu obowiązującym w wersji pierwotnej stanowiła, że w podmiocie leczniczym niebędącym przedsiębiorcą przeprowadza się konkurs na stanowisko:

1) kierownika;

2) zastępcy kierownika, w przypadku gdy kierownik nie jest lekarzem;

3) ordynatora;

4) naczelnej pielęgniarki lub przełożonej pielęgniarek;

5) pielęgniarki oddziałowej.

Z kandydatem wybranym w drodze konkursu lub wskazanym w trybie ust. 4 na stanowisko określone w ust. 1 pkt 2-5 kierownik nawiązuje stosunek pracy na podstawie umowy o pracę (ust. 5).

Jak podnosił Sąd Okręgowy, w przedmiotowej sprawie należy więc podkreślić, że w okresie spornym nie istniały żadne przeszkody ustawowe dla zatrudnienia odwołującej K. B. na podstawie umów cywilnoprawnych do wykonywania czynności których przedmiotem było kierowanie oddziałem oraz udzielanie zamówienia na świadczenie zdrowotne.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że również sposób świadczenia pracy przez odwołującą K. B. przemawia za tym, aby przyjąć, że sporne umowy były realizowane w ramach w warunkach typowych dla więzi cywilnoprawnej.

W ocenie Sądu Okręgowego, w łączącym strony stosunku prawnym nie zachodziło podporządkowanie, w rozumieniu art. 22 k.p. odwołującej K. B. nie były wydawane wiążące polecenia służbowe, nie otrzymywała ona stałego wynagrodzenia, nie korzystała z urlopu wypoczynkowego. Odwołująca K. B., w ramach kierowanego Oddziału była rozliczana w przedmiocie prawidłowości wykonania kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia. Podstawą rozliczenia z zakładem opieki zdrowotnej był wystawiony przez odwołującą rachunek za wykonanie świadczeń. Nie bez znaczenia dla oceny łączącego strony stosunku umownego ma fakt, że istniała możliwość wykonywania umowy zawartej przez odwołującą z osobą trzecią.

Umowy o zarządzanie oddziałem, jak i umowy o udzielenie zamówień na świadczenia zdrowotne nakładały na odwołującą jedynie obowiązek zachowania należytej staranności zawodowej i współpracy z innymi kierownikami i lekarzami. Odwołująca K. B. nie podpisywała list obecności, nie składała ewidencji czasu pracy, sama ustalała czas potrzebny do wykonania zadań. Mogła wykonywać czynności w różnych godzinach, umowa o zarządzanie oddziałem przewidywała inną liczbę dni wolnych, niż wynosi urlop pracowniczy. W sposób odmienny uregulowana została kwestia rozwiązania umowy. Odwołująca miała obowiązek posiadania własnej umowy OC. Odwołująca samodzielnie rozliczała się z ZUS oraz Urzędem Skarbowym. Niespornym jest, że sprzęt i pomieszczenia do pracy zapewniał odwołujący Szpital.

Dla stosunku prawnego, którego podstawę stanowi umowa o pracę cechami właściwymi są: osobisty charakter świadczenia pracy, odpłatność pracy, ciągły charakter wzajemnych zobowiązań podmiotów, podporządkowanie pracownika w procesie wykonywania pracy, ryzyko podmiotu zatrudniającego.

Natomiast zgodnie z art. 734 § 1 k.c., przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. W myśl art. 750 k.c., do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio umowy o zleceniu.

Istotne w niniejszej sprawie jest również to, że zgodnie z art. 3531 k.c. to strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Poza sporem pozostawało, że ukształtowanie stosunku prawnego jako podlegającego prawu cywilnemu było zgodne z wolą stron i ich interesem.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, że brak jest podstaw do uznania, aby odwołujący Szpital tworzył „sztuczne” stanowiska pracy, które byłyby tożsame w sensie merytorycznym, ale inaczej nazwane, w celu obejścia przepisów o podleganiu ubezpieczeniom społecznym.

W ocenie Sądu I instancji, słuszne jest stanowisko odwołujących, że umowy o udzielenie świadczeń zdrowotnych były i są umową nazwaną, uregulowaną w art. 35 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (obecnie w art. 26 i 27 ustawy o działalności leczniczej).

Z tych względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono jak w pkt I wyroku z dnia 20.03.2019r., uzupełnionego wyrokiem z dnia 03.04.2019r. i oddalono odwołania w zakresie podlegania przez K. B. obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownika, z tytułu zatrudnienia u płatnika składek, w okresie od 01.09.2011r. do 30.12.2014r. – art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego w pkt II wyroku postanowiono zgodnie z art. 100 k.p.c. w związku z § 9 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.).

Apelację od tego wyroku złożył **płatnik składek** Szpital (...) w (...) Sp. z o.o. (poprzednio: (...) Szpital (...) w (...) Sp. z o. o.; poprzednio: Szpital (...) K. M. w Z.) w części dotyczącej oddalenia powództwa w pozostałym zakresie dokonanym w wyroku uzupełniającym z dnia 03 kwietnia 2019r., którego odpis z odpisem wyroku uzupełniającego wraz z uzasadnieniem został doręczony w dniu 18 kwietnia 2019 roku zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego poprzez zastosowanie w przedmiotowej sprawie art. 8 ust. 2a Ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj.2017.1778 z zm.) poprzez uznanie, że zakresem przedmiotowym przepis ten obejmuje również umowy nazwane inne niż wymienione w jego treści tj. umowy o dzieło, zlecenia albo o świadczenie usług, do których zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, w szczególności, że stosuje się do umów nazwanych określonych w art. 27 Ustawy z 15 kwietnia 2011r. o działalności leczniczej (t.j.Dz.U.2018.2190), (poprzednio art 35 Ustawy o zakładach opieki zdrowotnej) o udzielanie świadczeń zdrowotnych,

W oparciu o powyższy zarzut skarżący wniósł o:

1. zmianę w zaskarżonej części punktu 1 wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 03 kwietnia 2019r. sygn. akt IV U 1057/17 i orzeczenie, że: przychody uzyskane przez zainteresowaną K. B. szczegółowo wymienione w punkcie 2) decyzji znak: (...) z dnia 02.12.2016r. pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., nie podlegają obowiązkowym składkom na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne również w okresie od 01.09.2011r. do 30.12.2014r.
2. zasądzenie od strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz strony powodowej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje;

Apelację od tego wyroku złożył także **pozwany organ rentowy**:

- w pkt I. w części ustalającej, że K. B. w okresie od 01.01.2011 r. do 31.08.2011 r. oraz w dniu 31.12.2014 r. nie podlegała ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik z tytułu zatrudnienia w Szpitalu (...) w (...) Sp. z o.o. (poprzednio: (...) Szpital (...) w (...) Sp. z o. o.; poprzednio: Szpital (...) K. M. w Z.)

- pkt II. w całości

zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 44a ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r., nr 14, poz. 89 ze zm. - w brzmieniu obowiązującym na dzień zawarcia spornych umów o zarządzanie oddziałem i udzielenie zamówienia na świadczenie zdrowotne) poprzez jego niezastosowanie i zawarcie ww. umów mimo niedopuszczalności nawiązania takiej formy współpracy, wynikającej z art. 44a ust. 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej,
2. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zebranego materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że stosunek prawny łączący ubezpieczoną z płatnikiem składek nie miał charakteru umowy o pracę, lecz stanowił umowę cywilnoprawną mimo wykazania przez pozwanego istnienia cech stosunku pracy,
3. a tym samym naruszenie prawa materialnego, tj. art. 22 § 1¹ k.p. w zw. z art. 44a ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że między płatnikiem składek a ubezpieczoną nie został zawarty stosunek pracy, mimo że zobowiązała się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania ubezpieczonej za wynagrodzeniem.

Wskazując na te zarzuty pozwany organ rentowy wniósł o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania płatnika składek oraz odwołującej dotyczące spornego okresu od decyzji pozwanego z dnia 02 grudnia 2016 r. nr (...)

2/ zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie wnoszę o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W **odpowiedzi na apelację** pozwany **organ rentowy** reprezentowany przez fachowego pełnomocnika wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż wobec tego, iż wniosek o uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego złożył tylko apelujący płatnik składek Szpital (...) w (...) Sp. z o.o., sąd odwoławczy ograniczył uzasadnienie wyroku wyłącznie do argumentów uzasadniających rozstrzygnięcie we wskazanym zakresie.

Apelacja płatnika składek okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c.. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał, jaki stan faktyczny stał się jego podstawą oraz podał na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu. Sąd Apelacyjny ustalenia Sądu I instancji w całości uznał i przyjął jako własne, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 oraz z 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX nr 585720 i z 24 września 2009 r., II PK 58/09, LEX nr 558303).

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było rozstrzygnięcie, czy trafne jest stanowisko pozwanego, że przychód uzyskany przez K. B. w okresie od 01.09.2011r. do 31.12.2014r. w ramach zawartych z płatnikiem składek umów, nazwanych „umową o zarządzanie oddziałem” i „umową o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne” stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) oraz ubezpieczenia zdrowotne z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego chybiony był zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego art. 8 ust. 2a poprzez błędną ich wykładnię.

Apelujący zarzucał, że Sąd I instancji błędnie uznał, że przepis art. 8 ust. 2 cyt. ustawy ma zastosowanie również w przypadku wykonywania przez ubezpieczonego na podstawie umów nienazwanych innych niż wymienione w jego treści umowy o dzieło, zlecenia albo o świadczenie usług, do których zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, w szczególności, że stosuje się do umów nazwanych określonych w art. 27 ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1638 tj.; dalej także: u.d.l.) o udzielanie świadczeń zdrowotnych, a tym samym błędnie uznał, że ubezpieczony jest pracownikiem na gruncie powołanego przepisu, a przychód osiągnięty w ramach tych umów nienazwanych winien być uwzględniany w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

Odnosząc się do tak sprecyzowanego zarzutu, Sąd Apelacyjny uznał, że jest on nieuzasadniony. Wskazać należy, że na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - za pracownika, w rozumieniu ustawy, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy zlecenia, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy.

W literaturze przedmiotu zgodnie przyjmuje się, że cytowany przepis rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy o wykonywanie pracy na podstawie umowy cywilnoprawnej przez osobę, która umowę taką zawarła z podmiotem trzecim, jednakże w ramach tej umowy cywilnoprawnej wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Kluczową zatem przesłanką, decydującą o uznaniu takiej osoby za pracownika w rozumieniu ustawy systemowej jest to, że będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą, jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej, zawartej z nim lub inną osobą.

Zgodnie z aprobowanym przez Sąd Apelacyjny poglądem orzecznictwa, przez wykonywanie pracy "na rzecz" pracodawcy w rozumieniu powołanego przepisu należy rozumieć "uzyskiwanie" przez pracodawcę "rezultatu pracy", w tym znaczeniu, że musi istnieć bezpośredni związek między korzyścią pracodawcy, która jest wymierna i

związana z realizacją celów statutowych, a pracami wykonywanymi przez jego pracowników na podstawie umów cywilnoprawnych zawieranych z innym podmiotem (por. uchwała Sądu Najwyższego z 2 września 2009 roku, sygn. akt II UZP 6/09; wyrok Sądu Najwyższego z 22 lutego 2010 roku, sygn. akt I UK 259/09 oraz z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt I UK 354/09). Godny przywołania jest również pogląd Sądu Apelacyjnego w Gdańsku 18 grudnia 2012 roku, sygn. akt III AUA 1031/12, zgodnie z którym odnosząc się do zwrotu "wykonuje pracę na rzecz pracodawcy", powołany Sąd wskazał, że "użyty w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej zwrot "działać na rzecz" użyty został w innym znaczeniu niż w języku prawa, w którym działanie "na czyjąś rzecz" może się odbywać w wyniku istnienia określonej więzi prawnej (stosunku prawnego). Stosunkiem prawnym charakteryzującym się działaniem na rzecz innego podmiotu jest stosunek pracy, do którego istotnych cech należy działanie na rzecz pracodawcy (art. 22 kp). Również wykonujący zlecenie "działa na rzecz zleceniodawcy" (art. 734 i n. kc). W kontekście art. 8 ust. 2a ustawy systemowej zwrot ten opisuje zatem sytuację faktyczną, w której należy zastosować konstrukcję uznania za pracownika. Jest nią istnienie trójkąta umów, tj.:

- 1) umowy o pracę,
- 2) umowy zlecenia między pracownikiem a osobą trzecią i
- 3) umowy o podwykonawstwo między pracodawcą i zleceniodawcą. Pracodawca w wyniku umowy o podwykonawstwo przejmuje w ostatecznym rachunku rezultat pracy wykonanej na rzecz zleceniodawcy.

Wskazuje się w orzecznictwie, że regulacja art. 8 ust 2a ustawy obejmuje sytuację, gdy pracownik - tak jak w niniejszej sprawie - wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy, na podstawie umowy zawartej z innym podmiotem. Tak też Sąd Najwyższy stwierdził już w uchwale z 2 września 2009 r., II UZP 6/09, wyjaśniając, że to pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, nie zaś ta osoba trzecia. Kolejne orzeczenia Sądu Najwyższego jednolicie utrwalają to stanowisko i odnoszą się do dalszych kwestii, wynikających z przyjęcia, że płatnikiem składek jest pierwotny pracodawca (wyroki z 14 stycznia 2010 r., I UK 252/09, z 2 lutego 2010 r., I UK 259/09, z 18 października 2011 r., III UK 22/11, z 11 maja 2012 r., I UK 5/12, z 22 października 2013 r., III UK 155/12, z 6 lutego 2014 r., II UK 279/13, z 3 kwietnia 2014 r., II UK 399/13). Stąd też za przesłankę decydującą o uznaniu ubezpieczonego (będącego zleceniobiorcą) za pracownika, w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy uznać należy okoliczność, że będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z nim lub inną osobą.

Bezsporna w rozpoznawanej sprawie była okoliczność, że w okresie od 01.09.2011r. do 30.12.2014r. oprócz umów cywilnoprawnych, odwołująca K. B. była związana z płatnikiem składek umową o pracę, na podstawie której pełniła obowiązki Dyrektora do spraw (...).

W tym okresie tj. 01.09.2011r. do 30.12.2014r. co do umów cywilnoprawnych zawartych przez odwołującą ze szpitalem znajduje zastosowanie art. 8 ust 2a ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym za pracownika, w rozumieniu ustawy, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy.

Realizacja umów odbywała się bowiem poprzez pracę świadczoną przez odwołującą zatrudnioną w Szpitalu (...) w Z., jako lekarza. Istotne jest, że osoba które miała wykonywać umowę o udzielanie świadczeń zdrowotnych musiała legitymować się odpowiednimi kwalifikacjami medycznymi zgodnymi z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. Świadczenie tych usług odbywało się przy zastosowaniu sprzętu, aparatury, materiałów medycznych i sanitarnych udostępnionych przez Szpital. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenie Sądu Okręgowego, że rezultat pracy wykonywanej na podstawie, zrealizowany został niewątpliwie na rzecz pracodawcy.

Bezsporne było także, że także inne osoby wykonujące tego typu umowy korzystały ze sprzętu Szpitala (...) w Z., w tym - w zależności od potrzeb - sprzętu, aparatury medycznej, artykułów sanitarnych, lekarstw należących do Szpitala.

Wszystkie powołane wyżej okoliczności potwierdzają prawidłowe ustalenie Sądu I instancji, że rzeczywistym beneficjentem pracy świadczonej przez K. B. na podstawie spornych umów cywilnoprawnych tj. 01.09.2011r. do 30.12.2014r. był w rzeczywistości jego pracodawca czyli Szpital (...) w Z..

W ocenie Sądu Apelacyjnego w rozpoznawanej sprawie zaistniał bezpośredni związek między korzyścią pracodawcy, a pracą wykonywaną przez ubezpieczoną na podstawie umowy cywilnoprawnej, zawartej z innym podmiotem.

W konsekwencji ziścił się podstawowy skutek uznania K. B. jako osoby wskazanej w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej za pracownika. Przychody z tytułu stosunku pracy oraz umowy cywilnoprawnej podlegają zsumowaniu i stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe, stosownie do art. 18 ust. 1a i 3 w związku z ust. 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy systemowej.

Odnosnie do zarzutu naruszenie prawa materialnego poprzez uznanie, że zakresem przedmiotowym przepis ten obejmuje również umowy nazwane inne niż wymienione w jego treści umowy o dzieło, zlecenia albo o świadczenie usług, do których zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, w szczególności, że stosuje się do umów nazwanych określonych w art. 27 ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1638 tj.; dalej także: u.d.l.) o udzielanie świadczeń zdrowotnych, Sąd Apelacyjny stwierdza, że jest nieuzasadniony.

Kwestia ta była już przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego, który jednoznacznie stwierdził, że „także wtedy, gdy umowa z lekarzem nie została zawarta bezpośrednio przez stronę umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia, lecz przez podwykonawcę, czyniąc lekarza "subpodwykonawcą", zakaz przewidziany w art. 132 ust. 3 ustawy z 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych dotyczy także osób, które zawarły taką umowę z podwykonawcą. Stwierdzenie, że do "subpodwykonawcy" nie stosuje się wskazanego ograniczenia, jest równoznaczne ze stwierdzeniem, iż nie stosuje się względem takiej osoby również samego upoważnienia, a zatem rezultat jest ten sam, nie jest możliwe zawarcie umowy, o której mowa w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Sąd Najwyższy stwierdził, że wykonywanie zawodu lekarza może mieć status przedsiębiorcy (prowadzącego działalność gospodarczą lub zawodową) albo zatrudnionego; kategorie te są rozłączne. W okolicznościach sprawy, w umowach łączących odwołującą ze Szpitalem (...) w Z. występowała on jako osoba fizyczna - lekarz zobowiązująca się do wykonywania świadczeń zdrowotnych. Umowa ta nie może być - jak sugeruje apelujący - interpretowana według jej nazwy, jako umowa o udzielanie świadczeń zdrowotnych, a w związku z tym umowa nazwana, do której przepisy o zleceniu nie mają zastosowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2004 r., III CSK 134/04). Oznaczałoby to zarazem, że nie ma do niej zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, gdyż takiej umowy nie wymienia się w tym przepisie.

Należy jednak zważyć, że umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne jest umową kwalifikowaną podmiotowo i wyróżnioną pod względem treści i sposobu zawarcia. Zgodnie z art. 132 ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1793 z późn. zm.) umowy tak nazwane zawierane są tylko z Narodowym Funduszem Zdrowia. Co więcej, w art. 132 ust. 3 tej ustawy stwierdzono, że nie można zawrzeć umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z lekarzem, pielęgniarką, położną, inną osobą wykonującą zawód medyczny lub psychologiem, jeżeli udzielają oni świadczeń opieki zdrowotnej u świadczeniodawcy, który zawarł umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z Narodowym Funduszem Zdrowia.

Problematyka zawierania przez świadczeniodawców umów podwykonawstwa w ramach umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który wyłączył możliwość legalnego udzielania w tym samym pracowniczym zakresie usług lub świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych Narodowego Funduszu Zdrowia, w tym pełnienia dyżurów medycznych u własnego pracodawcy na podstawie indywidualnej lub grupowej praktyki lekarskiej zarejestrowanej jako pozarolnicza działalność medyczna. Uznał,

że podwykonawstwo w warunkach określonych w art. 132 ust. 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nie jest możliwe i podważa koncepcję wyłączenia przychodów za wykonywanie takich zobowiązań spod reżimu prawa ubezpieczeń społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lutego 2014 r., I UK 323/13, niepubl. oraz postanowienia z 22 czerwca 2015 r., I UZ 3/15, niepubl., i z 16 marca 2017 r., I UK 9/17, niepubl.).

Sąd Apelacyjny podziela powyższe zapatrywanie.

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny oddalił apelację płatnika składek na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

Sąd Apelacyjny, mając na uwadze wartość przedmiotu zaskarżenia i związaną z tym wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnymi organowi rentowemu w postępowaniu odwoławczym uznał, że zachodzą podstawy do zastosowania wobec apelującego dobrodziejstwa przewidzianego w art. 102 k.p.c. i nie obciążył odwołującej Spółki kosztami zastępstwa procesowego, o czym orzekł w pkt 3 wyroku. Sąd Apelacyjny zważył bowiem, że apelujący jest jednostką świadczącą usługi medyczne finansowane ze środków publicznych, a konsekwencją przegrania niniejszego sporu będzie konieczność opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne.

Renata Pohl	Marta Sawińska	Dorota Goss-Kokot
-------------	----------------	-------------------